

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 czerwca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 12 lutego 2026 r., sygn. akt VII Ka 932/25,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we Wschowie

z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt II K 471/24,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzający go wyrok Sądu pierwszej instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,**
- 2. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. K. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego we Wschowie z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt II K 471/24, na karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych po 20 złotych każda za to, że w dniu 14 listopada 2024 r., na ul. H. w S., woj. [...], posiadał przy sobie wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii substancję psychotropową w postaci metamfetaminy o masie 0,21 g netto, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego we Wschowie z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt II K 354/17, tj. za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Ponadto, wyrokiem tym Sąd Rejonowy we Wschowie:

- w punkcie trzecim, na podstawie art. 70 ust. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 70 ust. 2 tej samej ustawy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci białej krystalicznej substancji, opisaney w wykazie dowodów rzeczowych nr [...], poprzez jej zniszczenie.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem z dnia 12 lutego 2026 r., sygn. akt VII Ka 932/25, zmienił wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że w pkt 1 części dyspozytywnej ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przepis ten przyjął za podstawę wymiaru orzeczonej kary grzywny. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Prokurator Generalny, działając na podstawie art. 521 § 1 k.p.k., wniósł kasację od tego wyroku Sądu odwoławczego. Zaskarżył go w części dotyczącej zawartego w pkt 2 rozstrzygnięcia o utrzymaniu w mocy pkt 3 wyroku Sądu Rejonowego, na korzyść M. K. i zarzucił: „rażące i mające istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia naruszenie prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 70 ust. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na zaniechaniu uchylecia, orzeczonego wobec oskarżonego M. K. wyrokiem Sądu I instancji (pkt 3), w związku ze skazaniem za czyn zakwalifikowany przez ten Sąd z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt 1), środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 (jeden tysiąc pięćset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Penitencjarnej, mimo równoczesnej zmiany zaskarżonego wyroku Sądu *meriti*, poprzez ustalenie, iż czyn przypisany oskarżonemu stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w sytuacji, gdy stosownie do treści powołanego przepisu art. 70 ust. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczenie tego środka nie było możliwe, ponieważ jest ono dopuszczalne wyłącznie w przypadku skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 53 ust. 1, 1a lub 2, art. 55 ust. 1, 2 lub 3, art. 56 ust. 1, 2 lub 3, art. 58 ust. 1 lub 2, art. 59 ust. 1, 2 lub 3, art. 61, art. 62 ust. 1 lub 2, art. 62b ust. 2, art. 63 ust. 1, 2 lub 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.”

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3. orzeczenia Sądu I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd odwoławczy, dokonując korekty wyroku Sądu pierwszej instancji i przyjmując, że czyn oskarżonego stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jednocześnie utrzymał

w mocy rozstrzygnięcie z punktu 3. tego wyroku, o orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 1500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Penitencjarnej. W rezultacie doszło w postępowaniu odwoławczym do rażącego naruszenia art. 70 ust. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jako że orzeczenie tego środka nie było możliwe za przypisane M. K. przestępstwo z art. 62 ust. 3 tej ustawy.

Sąd Rejonowy we Wschowie skazał M. K. na karę grzywny za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegający na posiadaniu w dniu 14 listopada 2024 r. metamfetaminy o masie 0,21 g netto. W toku postępowania sądowego ustalił przy tym na podstawie opinii biegłych, że chociaż z posiadanej przez oskarżonego ilości narkotyku można było teoretycznie utworzyć około 14 porcji, to z uwagi na jego silne zanieczyszczenie, zawartość czystej soli metamfetaminy w tych 0,21 g wynosi zaledwie 0,08 g, co odpowiada 1 do 2 porcji pozwalających na odurzenie (przyjmuje się bowiem, że standardowa, jednorazowa działka tego narkotyku wynosi ok 0,05-0,04 g) – (por. str. 2 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego).

W związku ze skazaniem za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd pierwszej instancji w punkcie trzecim wyroku orzekł od oskarżonego, na podstawie art. 70 ust. 4a w/w ustawy, świadczenie pieniężne w kwocie 1500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z treścią art. 70 ust. 4a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ten środek karny orzeka się bowiem obligatoryjnie w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 53 ust. 1, 1a lub 2, art. 55 ust. 1, 2 lub 3, art. 56 ust. 1, 2 lub 3, art. 58 ust. 1 lub 2, art. 59 ust. 1, 2 lub 3, art. 61, art. 62 ust. 1 lub 2, art. 62b ust. 2, art. 63 ust. 1, 2 lub 3.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, odwołując się do ustaleń Sądu *meriti* dotyczących faktycznej ilości substancji odurzającej w posiadanej przez oskarżonego porcji narkotyku uznał, że konieczna jest zmiana kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu na wypadek mniejszej wagi, określony w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Tak też uczynił, utrzymując przy tym w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w pozostałym zakresie. Nie

zauważył jednak, że utrzymane w mocy rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3. wyroku Sądu Rejonowego przestało być adekwatne po zmianie kwalifikacji prawnej czynu, ponieważ przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie zostało wymienione w art. 70 ust. 4 tej ustawy, co stoi na przeszkodzie jednoczesnemu skazaniu z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczeniu tego środka karnego.

Z tego względu, celem wyeliminowania z obiegu prawnego wadliwego, bo dotkniętego rażącym naruszeniem prawa materialnego, orzeczenia o środku karnym w postaci świadczenia pieniężnego, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej kasacją części, to jest w części, w jakiej wyrokiem tym utrzymano w mocy rozstrzygnięcie o tym środku karnym oraz rozstrzygnięcie z punktu 3. wyroku Sądu pierwszej instancji.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 638 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]

Jacek Błaszczyk Andrzej Stępka Eugeniusz Wildowicz